RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 84.689 van 17 januari 2000
in de zaak A. 87.041/IX-2036.

In zake : Maria VERTONGEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Maria VERTONGEN op 29 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de impliciete beslissing van de Vlaamse regering houdende verwerping van het door haar ingediend bezwaar tegen de heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting ten belope van 189.798 BEF;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat J. GOETHALS die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster is eigenares van een onroerend goed gelegen te Aalst, Korte Zoutstraat 50.

1.2. Bij aangetekende brief van 1 oktober 1997 wordt haar door de dienst Financiën van de stad Aalst een administratieve akte tot vaststelling van leegstand en/of verwaarlozing gestuurd waarin wordt gesteld dat de "woning" gelegen Korte Zoutstraat 50 te Aalst sedert minstens 12 maanden leeg staat en dat op grond van het programmadecreet van 22 december 1995 een heffing zal worden aangerekend.

1.3. Met een aangetekende brief van 27 oktober 1997 dient zij bezwaar in tegen de bovenvermelde vast-

stelling van leegstand bij het stadsbestuur van Aalst. In dat bezwaarschrift betwist zij onder meer dat het gebouw zou leeg staan aangezien het sedert 1984 ononderbroken verhuurd wordt als kapsalon en aldus wordt uitgebaat.

1.4. Op 29 oktober 1997 meldt de dienst Financiën van de stad Aalst aan verzoekster dat na onderzoek van het bezwaar, beslist werd dat het bovenvermelde eigendom wel degelijk voor inventarisatie als leegstand in aanmerking komt.

1.5. Op 6 januari 1999 wordt aan verzoekster voor het heffingsjaar 1997 een aanslagbiljet gestuurd volgens hetwelk zij een heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen verschuldigd is ten belope van 94 899 BEF te verhogen met de opcentiemen ten belope van 94 899 BEF.

1.6. Met een aangetekende brief van 29 januari 1999 tekent zij beroep aan bij de Vlaamse regering tegen de bovenvermelde aanslag.

1.7. Bij brief van 9 juli 1999 meldt het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan verzoekster dat wegens het zeer groot aantal bezwaren ingediend tegen de heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting, "de datum waarop een beslissing over uw bezwaar aan U moet worden medegedeeld, verschoven (wordt) van 01-8-1999 naar 01-11-1999".

1.8. Ter zitting is tenslotte gebleken dat de verwerende partij afziet van de toepassing van de bepalingen van artikel 39, § 2, vierde lid, van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, luidens dewelke bij ontstentenis van een beslissing binnen de gestelde termijn het beroep geacht wordt te zijn afgewezen.

2. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is "ratione materiae", onder meer omdat sedert de hervorming van het fiscaal procesrecht door de wetten van 15 en 23 maart 1999, de rechtbanken van eerste aanleg bij uitsluiting bevoegd zijn;

2.2. Overwegende dat in een kort geding de Raad van State maar een beperkt onderzoek kan wijden aan excepties van onbevoegdheid of van onontvankelijkheid; dat echter vooral van belang is dat de verzoekende partij er zich minder behoorlijk tegen in bescherming kan nemen dan in de procedure ten gronde; dat het aan de verzoekende partij is dat de wetgever het recht op een kort geding heeft verleend; dat het dan ook past dat, tenzij wanneer zijn beperkt onderzoek uitwijst dat de exceptie een hoge graad van ernst vertoont, de Raad van State de exceptie veeleer zou verwerpen dan aannemen; dat daarbij komt dat de schade die de Raad van State toebrengt door in de fase van het kort geding een beroep onontvankelijk te verklaren dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch ontvankelijk blijkt te zijn, normaal -zeker wanneer het zoals te dezen, over een individuele beslissing gaat- groter is dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval : in het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal alleen maar voor een tijdlang een administratieve beslissing zonder reden geschorst zijn;

2.3. Overwegende dat te dezen bijgevolg moet nagegaan worden of de ingeroepen exceptie van onbevoegdheid een zo hoge graad van ernst vertoont dat de Raad er gevolg moet aan geven; dat voor dat onderzoek de Raad van State aangewezen is op de door de verwerende partij aangehaalde wettekst zelf en op de voorbereidende

handelingen van die tekst; dat de verwerende partij zich beroept op artikel 569, eerste lid, 32°, van het Gerechtelijk wetboek, zoals aangevuld bij artikel 4 van de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken, die de rechtbanken van eerste aanleg bevoegdheid geeft voor de beslechting "van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet"; dat om uit te maken wat bedoeld wordt met "geschillen betreffende de belastingwet" die bepaling mag samen gelezen worden met artikel 632 van hetzelfde wetboek, zoals vervangen bij artikel 7 van de reeds genoemde wet van 23 maart 1999 en die als volgt luidt :

> "Art. 632. Ieder geschil betreffende de toepassing van een belastingwet staat ter kennisneming van de rechter die zitting houdt ter zetel van het Hof van beroep in wiens rechtsgebied het kantoor gelegen is waar de belasting is of moet worden geïnd of, indien het geschil geen verband houdt met de inning van een belasting, in wiens gebied de belastingdienst is gevestigd die de bestreden beschikking heeft getroffen. Wanneer evenwel de procedure in het Duits wordt gevoerd, is alleen de rechtbank van eerste aanleg van Eupen bevoegd.
>
> De Koning kan andere rechters in het rechtsgebied van het Hof van beroep aanwijzen, die kennis nemen van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet. Hij bepaalt het gebied waarbinnen de rechter territoriaal bevoegd is";

dat uit die samenlezing kan blijken dat de wetgever uitdrukkelijk een onderscheid maakt tussen een geschil met betrekking tot de inning van de belasting en een geschil "dat geen verband houdt met de inning van een belasting" en hiermee derhalve de meest ruime interpretatie aan het begrip "bestreden beschikking" blijkt te willen geven; dat een geschil dat betrekking heeft op de toepassing van een belastingwet aldus ook in de meest ruime zin zou moeten kunnen opgevat worden;

2.4. Overwegende dat zulke interpretatie ook steun vindt in de Memorie van Toelichting bij de meergenoemde wet van 23 maart 1999 die over artikel 4 tot aanvulling met een 32° van artikel 569, eerste lid, van

het Gerechtelijk Wetboek in de Memorie van Toelichting bij de meergenoemde wet van 23 maart 1999 vermeldt wat volgt :

"Dit artikel maakt de kern uit van de voorgestelde hervorming : integratie van het fiscaal contentieux in de rechterlijke macht, meer bepaald bij de bijzondere, exclusieve bevoegdheden van de rechtbank van eerste aanleg.

De terminologie werd ontleend aan artikel 632 van het Gerechtelijk Wetboek. 'Belastingwet' moet, zoals van oudsher wordt aangenomen voor de toepassing van voornoemd artikel, in de materiële betekenis worden verstaan, dus als elk algemeen verbindend fiscaal voorschrift, het weze een federale wet, een decreet, een ordonnantie of een verordening.

Het gebruik van de notie 'geschillen over de toepassing van een belastingwet' als criterium van de volstrekte bevoegdheid heeft nog tot gevolg dat de rechterlijke macht uitspraak zal kunnen doen over de wettelijkheid van om het even welke individuele toepassing van een belastingnorm. Sommige individuele fiscale rechtshandelingen - zoals het (niet-) toestaan van termijnverlengingen (artikel 311 WIB/92), het (niet-)toestaan van uitstel van betaling of afbetaling van de belasting (artikel 10 W. 15 mei 1846, thans artikel 66 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit), het (niet-) toestaan van uitstel van betaling van de 'onbetwistbaar verschuldigde belasting' (artikel 410, derde lid WIB/92), het (niet-)vrijstellen van de betaling van nalatigheidsintresten (artikel 417 WIB/92) en het opleggen van een zekerheids- of borgstelling (artikel 420 WIB/92) - konden tot dusver, bij gebrek aan bijzondere bevoegdheid van de rechterlijke macht, slechts bij de Raad van State worden aangevochten.

Normatieve fiscale rechtshandelingen van hun kant zullen, zoals voorheen, uitsluitend kunnen worden aangevochten bij het Arbitragehof of de Raad van State, naargelang het gaat om een formele wet (artikel 142 van de Grondwet; artikel 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof) of een verordening (artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State). Dit neemt niet weg dat de wettelijkheid van een fiscale norm zijdelings bij de gewone rechter kan worden betwist, dat wil zeggen wanneer die norm de grondslag uitmaakt van de rechtstreeks aangevochten, individuele fiscale rechtshandeling (artikel 142 van de Grondwet en artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, respectievelijk artikel 159 van de Grondwet).

Uiteraard kunnen bij de rechterlijke macht, overeenkomstig de artikelen 17 en 18, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek slechts vorderingen worden ingesteld wanneer de eiser daarbij een reeds verkregen en

dadelijk belang heeft. Dit betekent dat de rechtsvordering van de belastingplichtige tegen de fiscus slechts toelaatbaar is, benevens in de hierboven vermelde gevallen waarvoor de Raad van State niet langer bevoegd is, om een ten onrechte gevestigde, uitvoerbare belastingtitel te betwisten of om een onverschuldigd betaalde belasting terug te vorderen."(Parl. St. Kamer 1997-'98, nrs 1341-1342-1, 35);

2.5. Overwegende dat in diezelfde Memorie van Toelichting ook nog benadrukt wordt dat "de uitoefening van de jurisdictionele functie in fiscale zaken, (...) voortaan radikaal geïntegreerd (wordt) in de rechterlijke macht" (Ibid., 2);

2.6. Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat de Raad van State alleen nog maar bevoegd is voor "normatieve fiscale rechtshandelingen" en dat al de andere geschillen onder de bevoegdheidssfeer van de rechterlijke macht zijn gebracht en dat aldus die bijzondere exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg voor geschillen over individuele fiscale rechtshandelingen de algemene residuaire bevoegdheid van de Raad van State uitsluit;

2.7. Overwegende dat luidens artikel 25 van het reeds genoemde decreet van 22 december 1995 het Vlaams Gewest een heffing oplegt "met betrekking tot leegstaande en/of verwaarloosde gebouwen en leegstaande, verwaarloosde, ongeschikte en/of onbewoonbare woningen die opgenomen zijn in de inventaris, bedoeld in onderafdeling 3 van deze afdeling"; dat het geschil dat aan de Raad van State wordt voorgelegd een geschil is dat door verzoekster zelf wordt omschreven als betrekking hebbend op "een impliciete beslissing van de Vlaamse regering, houdende verwerping van een door verzoekster per aangetekend schrijven van 01.02.1999 ingediend bezwaar tegen een haar ten laste gelegde heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting ten bedrage van 94.899 BEF meer

nogmaals 94.899 BEF gemeentelijke opcentiemen voor een haar toebehorend goed gelegen te 9300 Aalst, Korte Zoutstraat 50 (kohierartikel 74416)" en dat zij van die impliciete beslissing thans de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging vordert; dat ook uit de door partijen medegedeelde gegevens van de zaak blijkt dat het geschil hierop betrekking heeft; dat als er over de heffing voor leegstand en verkrotting een geschil bestaat, er in de huidige stand van geding en gelet op wat voorafgaat niet ingezien wordt hoe een betwisting hierover, niet moet worden ingepast in een geschil "betreffende de toepassing van een belastingwet" of, integendeel, hoe dergelijk geschil zou kunnen behoren tot de categorie van geschillen betreffende een "normatieve fiscale rechtshandeling" waarover de Raad van State bevoegd zou zijn gebleven;

2.8. Overwegende dat het betoog van verzoekster er aldus de Raad niet toe kan brengen aan de exceptie van onbevoegdheid een hoge graad van ernst te ontzeggen en dat derhalve uit het vorenstaande geconcludeerd moet worden dat de exceptie van onbevoegdheid een zo hoge graad van ernst vertoont dat de Raad er in de huidige stand van het geding gevolg moet aan geven,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien januari 2000, door :

de H. L. HELLIN, wnd. voorzitter, staatsraad
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **L. HELLIN.**